

Az Úr azokhoz beszél, akik „a föld sója”. „Ti vagytok” – mondja, és nem „ti legyetek”. Azokhoz beszél, akiket Isten kiválasztott, hogy „világítsanak”, hirdessék, mutassák a mennyei Atya dicsőségét a világnak. Akkor: a zsidók a pogány népeknek, ma: a hívők, akiket Ő elhívott (újonnan szült) a hitetleneknek. Úgy mutathatják fel Őt, ha „látják a jó cselekedeteiket”.

Azt, hogy mik a jó (és a rossz) cselekedetek, a törvény mondja meg. De Isten Törvénye sokkal több ennél. Isten ezzel kezdte: „Én vagyok az Úr, a te Istened” (2Móz 20,2), és elmondta a Tízparancsolatot. Ez az Ő bemutatkozása: milyen Isten, milyen az Ő szentsége. Nem csupán „szabály és szabály, parancs és parancs” (Ézs 28,10), akinek csak az, az még messze van attól, hogy ismerje Istent, hogy gyönyörködni tudjon Benne. Sőt ítélet alatt van (Ézs 28,11–13), mert képtelen megtartani – törvénszegő.

Az sem képes saját maga megtartani, aki már ismeri Istent. Törvénszegő, de már ismeri a megoldást: ismeri a Megváltót, Krisztust, aki betöltötte a törvényt.

A Törvény Isten szava, Isten bemutatkozása. Jézus Istennel egyenlő (Jn 10,30; Fil 2,6), ezért nem is törölhet el semmit a törvényből. A bűnös ember szeretné teljes egészében eltörölni, nemcsak azért, mert nem tudja megtartani, hanem mert menekül Istentől.

Jézus betöltötte a törvényt. Ez nemcsak azt jelenti, hogy megtartotta a Tízparancsolatot. A törvényhez tartoztak a részletes áldozati, istentiszteleti előírások, ezek a részletekben is Krisztusra mutattak – így próféciaikká lettek, amiket Ő beteljesített. Ő volt „Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét”.

Jézusnál a törvény nem „parancs és szabály”, hanem az Istennel való kapcsolat; az Ő imádása, az, hogy szeretem Őt, ezért Neki engedelmeskedem – teljesen és mindenben. Az, hogy átadtam Neki, Jézusnak a szívemet, és ott most Ő cselekszik: betölti a törvényt, így ahogyan Ő imádja az Atyát és engedelmes Neki, úgy imádkozom és engedelmeskedhetek én is.

Az írástudók és farizeusok igazsága: megtartom a törvényt, a legkisebb parancsolatokat is, sőt túl is teljesítem, tizedet adok abból is, amiből nem kell (Mt 23,23). „Senki nem mondhat rám semmi rosszat”, legalábbis emberek nem. Sok farizeus őszintén igyekezett megtartani a törvényt – vagy azt, amit „hallottak, hogy megmondattak”, és ebben el is jutottak arra a szintre, hogy már megelégedtek magukkal. „Igazaknak tartották magukat az emberek előtt” (Lk 16,15), de ha csak ennyi a ti igazságotok, „semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába”.

„Akkor ki üdvözülhet”, ha a farizeusok sem, akik a „legkegyesebbek”? – „Embereknél lehetetlen, de Istennél lehetséges.” Istennél, aki maga lett emberré, hogy betölthessen minden igazságot. „Isten elküldte Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben, hogy a törvény követelése beteljesüljön bennünk” (Róm 8,3–4). A bűnös testhez hasonló: elérhette a kísértés, de győzött felette. Nem tett bűnt, nem volt soha engedetlen, de „beállt a bűnösök közé”, és magára vette a mi bűneinket. Olyan új életet adott, amelyben már nem kell vétkeznünk – addig sem, amíg ebben a testben vagyunk. Ezzel teljesül be bennünk a törvény, és ebből fakadnak azok a jó cselekedetek, amik láttán dicsőíteni fogják a mennyei Atyát. Ebből fakad az, hogy szeretni tudjuk az ellenséget, jót tudunk tenni velük. Ez konkrét helyzetekben élesen látszik, „figyelni fognak”, számadást kérnek a bennünk élő reménységről – legyünk készen számot adni, mert Isten célja ezzel az, hogy Őt dicsőítsék. És ebből fakad a „legkisebb parancsolatok” megtartása is: azoké, amiket én jelentéktelennek tartok, amikről azt gondolom, hogy „nincs abban semmi rossz”, ha nem úgy teszek. Megteszem azért, mert

szeretem az Urat; azért, hogy Ő dicsőüljön meg, és ne engem emlegessenek. „Ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja...”: meg is kell tennem, ne csak mondjam, hogy „így kellene”. És tanítsam is: Istent megilleti az, hogy minden dologgal, a „legkisebbekkel” is dicsőítsék. Aki így tesz, az „nagy lesz” a mennyek országában, és ezzel is az Atya dicsősége lesz nagyobb: Őt dicsőítik azért, amit bennem elvégzett és amivé tett.

Mt 10,32–33

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”